

ਦਸੋਨਦਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ
ਹੋਰ
ਬਨਾਮ
ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ
ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੇ।

ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 59(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਪੂਰਵਜ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਕਿਸ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਸੀ ਬਸ਼ਰਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇ।"

ਸ਼੍ਰੀ ਯਸ਼ਪਾਲ ਗਾਂਧੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਮਾਂਬੰਦੀਆਂ ਲਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਸਾਂਝੇ ਪੂਰਵਜ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 59(1)(ਡੀ) ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸੀ। 1887, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸਾਂਝੇ ਪੂਰਵਜ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 59(1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਵਿੱਚ ਦਰਜ "ਮਿ੍ਰਤਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਪੂਰਵਜ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਦੀ ਮਰਦ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਮਰਦ ਸੰਪੱਤੀ ਸੰਬੰਧੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਾਂਝੇ ਪੂਰਵਜ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਤੱਕ ਉਤਰੇ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ 1951 ਦੀ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 703 ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਅਤੇ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ 274 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ/ਕਰਦੀ ਹਾਂ।

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ

ਦੁਲਟ ਅਤੇ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਜੇ.ਜੇ. ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ।

ਮੈਸਰਜ਼ ਘਾਉ ਮਾਲ ਅਤੇ ਸਨਜ਼ - ਪਟੀਸ਼ਨਰਜ਼।

ਬਨਾਮ

ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ।-ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 11-ਡੀ ਆਫ 1955

1955
12 ਦਸੰਬਰ।

ਲਾਇਸੈਂਸ-ਸ਼ਰਾਬ-ਭਾਗ ਚੌ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਸਟੇਟਸ ਐਕਟ (1951 ਦਾ XLIX)-ਸੈਕਸ਼ਨ 36 ਅਤੇ 38-ਸਕੋਪ- ਕੀ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ-ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। -ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ (1914 ਦਾ I), ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ।

ਨਿਯਮ 5.17-ਸਕੋਪ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ "ਰੂਲਜ਼ 4.7 ਅਤੇ 5.17-ਸਕੋਪ ਆਫ-ਪੈਕਟੇਬਿਲਟੀ" ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨਿਯੰਤਰਕ ਅਤੇ ਮਨਾਹੀ ਵਾਲੇ ਉਪਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਨੀਤੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਇਸਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਜਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਆਵਾਜਾਈ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਜਾਂ ਮਨਾਹੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਜਬ ਨਿਯਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਮਨਾਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਪਰਮਿਟ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1951 ਦੇ ਭਾਗ ਸੀ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 36 ਅਤੇ 38, ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਐਕਟਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 239 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਧੀਨ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 4.7 ਅਤੇ 5.17 ਜੋ ਕਿ ਦਿੱਲੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਨਿਯਮ 5.17 ਵਿੱਚ "ਸਾਬਤ ਆਦਰਯੋਗਤਾ" ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸਨਮਾਨਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ 'ਸਾਬਤ'

ਇਹ ਨਿਯਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਚੁਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀ ਢੁਕਵੀਂ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਕੇ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣਾ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ—

ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ

(ਏ) 5 ਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ L-11 ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਪਾਸੇ ਕਰਨਾ;

(ਬੀ) ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 4 ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ, ਪਰਿਮਾਸਿਜ਼ ਆਦਿ ਦੀ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਬਾਰੇ ਉਚਿਤ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ— 5 ਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ;

(ਸੀ) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੋਰ ਰਿੱਟਾਂ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼, ਯੋਗ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ

(ਡੀ) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣਾ।

ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ।

ਸੀ ਕੇ ਡੈਫਟਰੀ, ਬਿਸ਼ੰਬਰ ਦਿਆਲ, ਐਸ ਐਨ ਐਂਡਲੇ ਅਤੇ ਪੀ ਐਲ ਵੋਰਾ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮੈਸਰਜ਼ ਘਾਓ ਮਾਲ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰਕ ਫਰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫਰਮ 1922 ਤੋਂ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਐਲ-1, ਐਲ-2 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਐਲ-10 ਅਤੇ ਐਲ-11 ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਸਿਆਲਕੋਟ ਅਤੇ ਮੁਲਤਾਨ ਵਿਖੇ। ਫਰਮ ਨੇ ਚਾਵੜੀ ਵਿੱਚ ਐਲ-2 ਲਾਇਸੈਂਸ (ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਥੋਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚੂਨ ਵਿਕਰੀ) ਦੇਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਬਜ਼ਾਰ, ਦਿੱਲੀ, 1955-56 ਲਈ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਰਸਮੀ ਗਰਾਂਟ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਫਰਮ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਦਰਾਮਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਮਿਟ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਰਮ ਨੂੰ 1951-52 ਲਈ, 20 ਬੇਡੋਪੁਰਾ, ਕਰੋਲਬਾਗ, ਦਿੱਲੀ ਲਈ L-1 (ਸਿਰਫ ਵਪਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਥੋਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚੂਨ ਵਿਕਰੀ) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1954 ਵਿੱਚ, ਫਰਮ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਸਰਸ ਆਰਮੀ ਐਂਡ ਨੇਵੀ ਸਟੋਰ, ਰੀਗਲ ਬਿਲਡਿੰਗਸ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, ਨੇ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਐਲ-2 ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਾਮੀ ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, 21 ਜਨਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਫਰਮ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ-ਕਾਰੋਲਬਾਗ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿੱਥੋਂ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਮਿਤੀ 21 ਮਈ, 1954 ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇ ਕੇ, ਫਰਮ ਨੇ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ) ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਨੋਟ ਸਰਕਸ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ ਐਚ. 32 ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ਰਾਬ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਹੈ। ਫਰਮ ਨੇ 30 ਜੁਲਾਈ, 1954 ਨੂੰ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਅਫਵਾਹਾਂ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਫਰਮ ਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਿਆ, ਕੁਝ ਵਿਰੋਧੀ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਆਦਿ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਹੋਰ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਮੈਸਰਜ਼ ਗੈਂਡਮਲ ਹੇਮਰਾਜ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਫਰਮ ਵਪਾਰ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ (ਦਿੱਖ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ 11 ਸਤੰਬਰ, 1954) ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਨਾਟ ਸਰਕਸ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਫਰਮ ਵੱਲੋਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਥਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ ਗਈ। ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਫਰਮ ਨੇ ਕਰੋਲਬਾਗ ਤੋਂ ਕਨਾਟ ਸਰਕਸ ਤੱਕ ਐਲ-1 ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ

ਮਿਸਰਜ਼ ਘਾਉ
ਮਾਲ ਅਤੇ
ਸਨਜ਼
ਬਨਾਮ
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ
ਅਤੇ ਹੋਰ
ਬਿਸ਼ਨ
ਨਾਰਾਇਨ ਜੇ.

ਮਿਸਰਜ਼ ਘਾਉ
ਮਾਲ ਅਤੇ ਸਨਜ਼
ਬਨਾਮ
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਅਤੇ
ਹੋਰ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਾਰਾਇਨ ਜੇ.

L-1 ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਰੀਮਾਈਂਡਰ 6 ਨਵੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ 15 ਜਨਵਰੀ, 1955 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਐਲ-1 ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ ਐਚ 32, ਕਨਾਟ ਸਰਕਸ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਰਮ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ (1954 ਦੀ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. 323 ਡੀ) ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ 22 ਦਸੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਸਰਕਟ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਅਟੈਕ-ਸਪੈਕਟਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਫਰਮ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ 16 ਦਸੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ 1955-56 ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਫਰਮ ਗੈਂਦਾਮਲ ਹੇਮਰਾਜ ਨੂੰ ਫਾਰਮ ਐਲ-2- ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਰਾਹਤ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੈਸਰਜ਼ ਗੈਂਦਾਮਲ ਹੇਮਰਾਜ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਬਾਰੇ ਉਚਿਤ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਆਦਿ, ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੇਸਰਸ ਗੈਂਦਾਮਲ ਹੇਮਰਾਜ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ ਕਿ

- (1) ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਅਥਾਰਟੀ ਮਾਮਲਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਇਕੱਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ;
- (2) ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਆਰਡਰ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਆਫ ਪਾਰਟ ਸੀ ਸਟੇਟਸ ਐਕਟ, 1951 (XLIX ਦਾ 1951); ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
- (3) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਰਮ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧੀ ਉਮੀਦਵਾਰ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 58(ਈ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਹੁਕਮ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪੰਜਾਬ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਐਕਟ ਜਿਵੇਂ ਦਿੱਲੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ;

(4) ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19(1)(ਜੀ) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ

(5) ਇਹ ਹੁਕਮ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 19 ਅਧੀਨ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਮਿਸਰਜ਼ ਘਾਊ
ਮਾਲ ਅਤੇ
ਸਨਜ਼
ਬਨਾਮ
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ
ਅਤੇ ਹੋਰ
ਬਿਸ਼ਨ
ਨਾਰਾਇਨ ਜੇ.

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 59 ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 26 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਵੇਚੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 59 ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ, ਸਪਲਾਈ, ਸਟੋਰੇਜ਼ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਨਿਯਮ 4.2 ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ ਤੋਂ 31 ਮਾਰਚ ਤੱਕ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰ (ਨਿਯਮ 4.6) ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਿਯਮ 4.7 ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਕਿਸਮ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਿਯਮ 5.1 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਐਲ-2 ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਰੀਨਿਊ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਹਾਤੇ (5.3) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੀਨਿਊ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ (ਨਿਯਮ 5.12)। ਵਿਧੀ ਨਿਯਮ 5.11 ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

“ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਜਾਂ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਐਕਸਾਈਜ਼ਬਲ ਆਰਟੀਕਲ ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮਿਸਰਜ਼ ਘਾਉ
ਮਾਲ ਅਤੇ ਸਨਜ਼
ਬਨਾਮ
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਅਤੇ
ਹੋਰ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਾਰਾਇਨ
ਜੇ.

ਆਰਡਰ ਜਾਂ ਇਹ ਨਿਯਮ ਹਰ ਸਾਲ ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।"

ਅਤੇ ਨਿਯਮ 5.17 ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

"ਫਾਰਮ L-2 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸਿਰਫ਼ ਸਿਵਲ-ਸਟੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਛਾਉਣੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਉੱਤਮ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਮੰਗ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਫਾਰਮ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਹਾਤੇ ਤੇ ਖਪਤ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਇਸ ਨਿਯਮ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਹਰ ਸਾਲ ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਿਯਮ 4.6 ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 5.17 ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਾਰਮ ਦੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ। ਮੁਢਲੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਆਵਾਜਾਈ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਾ ਮੁਨਾਸਿਬ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨਿਯਮਿਤ ਅਤੇ ਮਨਾਹੀ ਵਾਲੇ ਉਪਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਨੀਤੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਇਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਿਹਿਤ ਜਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ । ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਜਾਂ ਮਨਾਹੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ

ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਵਾਜਬ ਨਿਯਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ ਜੋ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਪਰਮਿਟ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਨੂੰ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੂਵਰਜੀ ਬੀ. ਭਰੂਚਾ ਬਨਾਮ ਆਬਕਾਰੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਅਜਮੇਰ (1), ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ, ਫੀਲਡ.ਜੇ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਕੇ, ਕਰਾਲੀ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸਟਨਸਨ (2)।

ਮਿਸਰਜ
ਘਾਊ
ਮਾਲ ਅਤੇ
ਸਨਜ
ਬਨਾਮ
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ
ਅਤੇ ਹੋਰ

ਬਿਸ਼ਨ
ਨਾਰਾਇਨ ਜੇ.

"ਰਾਜ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਦੀਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਚੂਨ ਰਾਹੀਂ ਨਸ਼ੀਲੀ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਕਿਸੇ ਨਾਗਰਿਕ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਾਜ ਦਾ ਜਾਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕ ਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਲਈ ਖ਼ਤਰੇ ਵਾਲਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਾਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਅਧੀਨ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦੀਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਢੰਗ ਅਤੇ ਹੱਦ ਜਾਂ ਨਿਯਮ ਗਵਰਨਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਥਾਰਟੀ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 ਐਸ.ਸੀ. 220

(2) (1890) 34 ਲਾਅ ਐਡ. 620

ਮਿਸਰਜ਼ ਘਾਉ
ਮਾਲ ਅਤੇ ਸਨਜ਼
ਬਨਾਮ
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਅਤੇ
ਹੋਰ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਾਰਾਇਨ
ਜੇ.

ਅਜਿਹੇ ਅਫਸਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਧਾਨਕ ਇੱਛਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ।'

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 5.1 ਸਿਰਫ਼ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਮੈਸਰਜ਼ ਗੈਂਦਾਮਲ ਹੇਮਰਾਜਾ ਨੂੰ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2) ਜਾਂ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਿੱਲੀ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3) ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਮੈਸਰਜ਼ ਗੈਂਦਾਮਲ ਹੇਮਰਾਜ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਕਦੇ ਵੀ ਲੋੜੀਂਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਲਈ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ 14 ਦਸੰਬਰ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। 1954, ਅੰਡਰ ਸੈਕਟਰੀ, ਵਿੱਤ (ਖਰਚਾ) ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ—

"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਿੱਲੀ ਆਬਕਾਰੀ ਮੈਨੂਅਲ, ਜਿਲਦ 2 ਦੇ ਨਿਯਮ 5.1 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਹਨ। L- 2 ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੈਸਰਸ ਗੈਂਦਾਮਲ ਹੇਮਰਾਜ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ L- 2 ਮੈਸਰਸ ਆਰਮੀ ਅਤੇ ਨੇਵੀ ਸਟੋਰਾਂ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੁਆਰਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸਮਰਪਣ ਕੀਤੇ ਗਏ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੱਤਰ 1951 ਦੇ ਭਾਗ ਸੀ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ (ਨੰਬਰ XLIX) ਦੀ ਧਾਰਾ 38(3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ

ਆਦੇਸ਼ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ- ਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਵਾਦ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 38 ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਐਕਟਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ 1951 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 38 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਯਾਹਿਆ ਅਲੀ, ਜੇ., ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਵੀ. ਵੈਂਕਟਾਰਮਨ (1), ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਐਕਟ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਆਮ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮਹਿਤਾ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (2) ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ L-9, L-10 ਅਤੇ ਹੋਰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਵਰਣਨਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 239 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਪੱਤਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿੱਤ ਸਕੱਤਰ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਸਰਜ਼ ਗਾਇਦਾਮਲ ਹੇਮਰਾਜ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਸੀ।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1949 ਮਦ. 578

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1948 ਨਾਗ. 100

ਮਿਸਰਜ਼
ਘਾਊ
ਮਾਲ ਅਤੇ
ਸਨਜ਼
ਬਨਾਮ
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ
ਅਤੇ ਹੋਰ
ਬਿਸ਼ਨ
ਨਾਰਾਇਨ ਜੇ.

ਮਿਸਰਜ਼ ਘਾਉ
ਮਾਲ ਅਤੇ ਸਨਜ਼
ਬਨਾਮ
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਅਤੇ
ਹੋਰ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਾਰਾਇਨ
ਜੇ.

ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਸਾਲਿਸਿਟਰ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਮੈਸਰਜ਼ ਗੈਂਦਾਮਲ ਹੇਮਰਾਜ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 5.1 ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਵੀ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ 1951 ਦੇ ਭਾਗ ਸੀ ਸਟੇਟਸ ਐਕਟ (ਨੰਬਰ XLIX) ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਧਾਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਰਾਜ ਦਿੱਲੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਐਕਟਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮਾਨਯੋਗ ਸਾਲਿਸਿਟਰ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਫਿਰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਕੂਵਰਜੀ ਬੀ. ਭਰੂਚਾ ਬਨਾਮ ਆਬਕਾਰੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਅਜਮੇਰ (1) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਕੇਸ ਅਜਮੇਰ ਆਬਕਾਰੀ ਨਿਯਮ (1951 ਦਾ I) ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ—

“ਜੇਕਰ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ 'ਅਦੇਸ਼' ਲਈ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਗਲੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਕਿ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 ਐਸ.ਸੀ. 220

ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਮਾਨਯੋਗ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਭਰੂਚਾ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਧਾਰਾ 19(1)(ਜੀ) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ। ਧਾਰਾ 14 ਬਾਰੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਰਮ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਫਰਮ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਕਦੇ ਵੀ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ L-2 ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਕੋਈ ਨਿਯਮਤ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਹ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗਾਹਕਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿਰੋਧੀ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਉੱਚੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਈ ਗਈ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਰਸਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਫੈਸਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1054 ਐਸ ਸੀ 22

ਮਿਸਰਜ਼ ਘਾਉ
ਮਾਲ ਅਤੇ
ਸਨਜ਼
ਬਨਾਮ
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ
ਅਤੇ ਹੋਰ

ਬਿਸ਼ਨ
ਨਾਰਾਇਨ ਜੇ.

ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਖਾਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਸਿਰਫ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਜਾਂ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਲਈ ਸਾਰੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਸਾਲ (ਨਿਯਮ 5.11) ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। L-2 ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸਿਰਫ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਸਨਮਾਨਯੋਗਤਾ (5.17) ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 5.3 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 5.11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਮਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਜਾਂ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਨੁਮਾਨਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਮੰਗੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਚੋਣ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸੰਬੰਧੀ ਅਰਜ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਲਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਵਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਅਤੇ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 4.6 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਉਸਾਰੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਵਪਾਰ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਰਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਨਿਯਮ 4.7 ਅਤੇ 5.17 ਸਿਰਫ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਨਿਯਮ 5.17 ਵਿੱਚ "ਆਦਰਯੋਗ ਸਾਬਤ" ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜਾਇਜ਼ ਮੁੱਦਾ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ "ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ" ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਗਲਤ ਛਾਪਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ "ਸਾਬਤ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸਨਮਾਨਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਮਾਨਯੋਗ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਮੰਨ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੇ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਮਾਣ-ਸਤਿਕਾਰ ਸਬੰਧੀ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਸੁਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਪਾਰ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਾਫੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹਰ ਸਾਲ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਜਾਂ ਰੀਨਿਊ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਫਿਰ ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫੀ ਅਸੁਵਿਧਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗਾ ਅਤੇ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਿਤਾਬ ਇੰਟਰਪ੍ਰੀਟੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਸਟੈਚੂਟਸ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੁਵਿਧਾ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਦਲੀਲ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ "ਸਾਬਤ" ਸ਼ਬਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਨਿਯਮ 5.12 ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਵੀਨੀਕਰਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 20 ਜਨਵਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਨਵਿਆਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਨਵਿਆਉਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਖਰਾ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਹਿਤ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ਕਰਤਾ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਮਿਸਰਜ਼ ਘਾਉ
ਮਾਲ ਅਤੇ
ਸਨਜ਼
ਬਨਾਮ
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ
ਅਤੇ ਹੋਰ

ਬਿਸ਼ਨ
ਨਾਰਾਇਨ ਜੇ.

ਮਿਸਰਜ਼ ਘਾਉ
ਮਾਲ ਅਤੇ ਸਨਜ਼
ਬਨਾਮ
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਅਤੇ
ਹੋਰ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਾਰਾਇਨ
ਜੇ.

ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ। ਇਤਰਾਜ਼ ਸਿਰਫ਼ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਥੇ ਨਵਿਆਉਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਲੰਮੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਪਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਮਲ ਮਾਮਲੇ ਜਾਇਜ਼ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਡਿਊਟੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁੱਕੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦਾ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਕਿਸੇ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫ੍ਰੈਂਕਲਿਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਬਨਾਮ ਟਾਊਨ ਐਂਡ ਕੰਟਰੀ ਪਲੈਨਿੰਗ (1) ਵਿਚ ਲਾਰਡ ਬੈਂਕਰਟਨ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ:

ਮੇਰੀ ਰਾਏ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਿਆਂਇਕ, ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ, ਡਿਊਟੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਡਿਊਟੀ, ਜਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ।"

ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ,

"ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਿਆਂਇਕ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਅਮਰੀਕੀ ਨਿਆਂਸ਼ਾਸਤਰ ਖੰਡ 30 ਪੰਨਾ 319 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ:

"ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਿਟੀ ਕੌਂਸਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਿ ਉਹ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮਨਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਅਜਿਹੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ- ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸੰਸਥਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕੌਂਸਲ, ਨੂੰ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਨਸ਼ੀਲੀ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਯੋਗ ਹਨ, ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਵਿਧੀ ਜਾਂ ਸਾਧਨ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਜਾਂ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬਿਨੈਕਾਰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।'

ਮਿਸਰਜ਼ ਘਾਉ
ਮਾਲ ਅਤੇ
ਸਨਜ਼
ਬਨਾਮ
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ
ਅਤੇ ਹੋਰ
ਬਿਸ਼ਨ
ਨਾਰਾਇਨ ਜੇ.

ਹੁਣ ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ! ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਮਾਨਯੋਗ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਭਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ। ਅਬਦੁਲ ਮਜੀਦ ਹਾਜੀ ਮਹੋਮਦ ਬਨਾਮ ਪੀ.ਆਰ. ਨਾਇਕ (1) ਇੱਕ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੰਦਰ ਭਾਨ ਬਨਾਮ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਅਫਸਰ (2) ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1947 ਦੇ ਯੂ.ਪੀ. ਐਕਟ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਅਫਸਰ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੱਥ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨਾਲ ਵੀ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਮਾਮਲਾ ਰਾਮਨਾਥ ਬਨਾਮ ਕਲੈਕਟਰ ਦਰਭੰਗਾ (3) ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਸ ਵਧੇਰੇ ਬਿੰਦੂ ਵਿੱਚ ਹੈ।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1951 ਬੰਬਈ 440

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 ਸਾਰੇ. 6

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1955 ਪੈਟ. 345

ਮਿਸਰਜ਼ ਘਾਉ
ਮਾਲ ਅਤੇ ਸਨਜ਼
ਬਨਾਮ
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ
ਬਿਸ਼ਨ ਨਾਰਾਇਨ ਜੇ.

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਜ਼ਮਾਨਤ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਬਿਆਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪੂਰਵ-ਨਿਆਇਕ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਕੇ। ਦਿੱਲੀ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਧਾਰਾ 36 ਅਤੇ 37 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਨਾਲ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਵਿਚਾਰ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਪਰ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋਲ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਭਿਤਿਆਰ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤਰਕ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਰਾਏ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਹਿਊਮਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ; ਇਹ ਆਪਹੁਦਰਾ, ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾਪੂਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮਤ ਹੈ (ਦਿ ਕਿੰਗ ਬਨਾਮ ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਦੁਆਰਾ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਸੰਪਤੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਆਪਣੇ ਪੂਰਨ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ

(1) (1906) 2 ਕੇ.ਬੀ. 501

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਮਰੀਕੀ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਵਾਲੀਅਮ 30 ਦਾ ਦੁਬਾਰਾ ਹਵਾਲਾ ਮਿਸਰਜ਼ ਘਾਉ ਦਿਓ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਮਾਲ ਅਤੇ ਸਨਜ਼ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਤੱਥ ਦੁਆਰਾ ਮਨਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉਸਨੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਖ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਇਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਬਿਸ਼ਨ ਨਾਰਾਇਨ ਜੇ. ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੂਜੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀ ਤਰਜੀਹ ਦੇ ਕੇ ਐਲ-2 ਤੋਂ ਜਾਂਚ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਸਰਜ਼ ਗੈਂਦਾਮਲ ਹੇਮਰਾਜ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਕਦੇ ਵੀ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਫਲ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਹੀ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਰਮ ਦੇ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਪੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਭੇਜਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਮਝੇ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਸਿਰਫ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਸਵਾਲ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਰਮ ਕੋਲ ਦੁਖੀ ਹੋਣ ਲਈ ਕੁਝ ਤਰਕ ਹੈ। ਫਰਮ ਕੋਲ 1945 ਵਿੱਚ ਇੱਕ L-2 ਲਾਇਸੈਂਸ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕੋਲ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ L-1 ਲਾਇਸੈਂਸ ਹੈ। ਇਹ ਫਰਮ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਸ ਧੰਦੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਨਾਲ ਇਸ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ

ਮੈਸਰਜ ਘਾਇਓ
ਮਾਲ ਅਤੇ ਸਨਜ਼
ਬਨਾਮ
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਅਤੇ
ਹੋਰ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਨ
ਜੇ.

ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਰਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਸਨਮਾਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਨੇ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਧਿਰਾਂ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣਗੀਆਂ।

ਦੁਲਟ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਨ ਜੇ. ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ, ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਲੁਧਿਆਣਾ, -ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਜੁਲੰਦੂਰ ਸਿਟੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1955 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 60

1955

15, ਦਸੰਬਰ

ਪੰਜਾਬ ਅਰਬਨ ਇਮੋਵੇਬਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1940 ਦਾ XVII)-ਸੈਕਸ਼ਨ 3-ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਐਕਟ (1911 ਦਾ III)- ਸੈਕਸ਼ਨ 56 (1)(ਜੀ)-ਮਿਊਨਿਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਵਸੂਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪਬਲਿਕ ਸਟ੍ਰੀਟਸ-ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਫੀਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ। - ਜਨਤਕ ਸੜਕਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ।

ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 56 (1) (ਜੀ) ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਉੱਪਰਲੀ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਵਾ ਦਾ ਮਾਲਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਆਮ ਉਪਭੋਗਤਾ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਗਲੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਹਿਬਾਜ਼ਾਰੀ ਫੀਸ ਸਿਰਫ ਜਨਤਕ ਗਲੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਵਸੂਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਜਨਤਕ ਗਲੀ ਦੀ ਸੜ੍ਹਾ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਮਾਲਕ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਦੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਪਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਇਕਬਾਲ ਕੌਰ
(ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ)